

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΕΚΕΙ ΣΤΟΝ ΠΟΤΑΜΟ...

(Της Μπράουνιγκ)

Στέκομαι κοντά στον ποταμό, εκεί στην ίδια θέσι, πού μιά ημέρα καθήσαμε οί δυό μας, ωραία μου αγάπη. Ένας ίσκιος τώρα πέφτει μόνο στο νερό. Τριγύρω έρημιά, σιωπή, γαλήνη. Καί τó μονοπάτι, γλυκειά μου αγάπη, τó μικρό έ- κείνο μονοπάτι, πού οί δυό μας τότε τó περάσαμε μαζύ, μιά ψυχή μονάχα τώρα τó περνά και τó αντικρύζει...

Καί η ψυχή αυτή — άλλοίμονο — όρφανή πειά έχει απο- μείνει...

"Αφθονα άνθίζουν τά λουλούδια στην άκροποταμιά, μά είμαι μόνος! Κανέναν πλάι μου δέν έχω τώρα... Κανέναν, γιά νά σκύψω γιά χάρι του νά δρέψω ένα λουλουδι...

Τό πουλάκι στο κλαρί κελαϊδεί ζωηρά και αδιάκοπα. 'Η άνοιξι μηνάει τόν έρχομό της, ή φύσι όλη αναγαλλιάζει...

Καί όμως! Πόσο θλιβερή αισθάνομαι έγώ αυτήν την ώρα νά περνάη! Πόσο νοσταλγώ!... Πόσο λυπάμαι!

Στέκομαι ακόμα στον ποταμό, εκεί κοντά, εκεί στην ίδια

θριακόντουσαν σ' ένα τραπέζι κ' είπε του δικηγόρου:

— Σας παρακαλώ, μίστερ Κέλλυ, μπορείτε νά μου τά φυ- λάξετε μέσα στην τσάντα σας;

Ο δικηγόρος, όπως στεκόταν όρθιος μπροστά του, έφερε μπροστά στο στήθος του τó μαύρο χαρτοφυλάκιο και τó ξεκλείδωσε. Την ίδια όμως στιγμή, ό ντέτεκτιβ έκανε μιά άδέξια κίνησι κι' άνα ποδογύρισε κάτω στο πάτωμα την ά- νοιχτή τσάντα. Από μέσα τότε ξεχύθηκαν μερικά έγγραφα κι' ένα ναλάζιο βιβλίο, όμοιο μ' εκείνο πού είχε βρεθή μπρο- στά στο κρεβάτι της νεκρής!...

Ο δικηγόρος Κέλλυ, μ' ένα πήδημα αϊλούρου έφτασε κοντά στην πόρτα κι' έκανε νά φύγη. Μά ό Κούκ είχε θγά- λει κι' όλας τó πιστόλι:

— Ψηλά τά χέρια!... του φώναξε άπειλητικά.

"Επειτα, μ' ένα χαμόγελο θριάμβου, του πέρασε τις χει- ροπέδες και τόν παρέδωσε στους πόλισμαν πού φύλαγαν στην έξοδο του διαμερίσματος.

Ο Κέλλυ, κατόπιν, κατάλαβε πώς ήταν χαμένος κι' ώ- μολόγησε τó έγκλημά του. Τό βιβλίο πού είχε μέσα στην τσάντα του ήταν ποτισμένο με κυανιούχο κάλι. Αυτό τó βι- βλίο είχε στείλει στη χορεύτρια με τόν γραμματοκομιστή. "Επειτα, άνέθηκε στο διαμέρισμά της κι' όταν ό θυρωρός είχε τρέξει στον προθάλαμο νά τηλεφωνήση στην άστυνομία, έθγαλε από την τσάντα του ένα καθαρό και όμοιο γαλάζιο βιβλίο, τó έβαλε στο πάτωμα στη θέσι του δηλητηριασμένου και ύστερα τó δηλητηριασμένο μέσα στην τσάντα του...

Γιά ποιό λόγο τώρα είχε σκοτώσει την Έλεάνωρ Λέβιν- σον; Άπλούστατα ήταν ό διαχειριστής της περιουσίας της. Μά ένας κακός διαχειριστής, γιαντί την είχε χάσει όλη στις κούρσες. "Όταν λοιπόν εκείνη του ζήτησε νά της τακτοποιήση τούς λογαριασμούς επειδή θά έφευγε γιά τó Χόλλυγουντ, ό δικηγόρος Κέλλυ δέν βρήκε άλλη λύσι, γιά νά σωθή, παρά τή δολοφονία της Έλεάνωρ Λέβινσον. Α. Κ. ΓΡΗΝ

παληά θέσι...

Καί σκέπτομαι τόν έρωτά σου, αγαπημένη!

Καί τά ματάκια σου τά βλέπω τώρα νά δακρύζουνε. Πό- σος καιρός επέρασε!... "Ας είνε εύλογημένη ή ώρα πού σ' έγνώρισα! "Ας είνε εύλογημένη!

ΑΣ ΧΩΡΙΣΤΟΥΜΕ

(Του Θ. Μούρ)

Τότε ναι! "Ας χωριστούμε, ως φύγουμε μακριά ό ένας άπ' τόν άλλον. Ναι, έτσι νά γίνη! "Έτσι άφου κ' οί δυό πο- θούμε τόσο την έλευθερία μας...

Νά! πάρε πίσω την καρδιά σου και δώσε μου ξανά την πονεμένη μου ψυχή!

Χαρήκαμε μαζύ τόσες ωραίες ήμέρες, τόσες εύτυχισμένες...

Μά ή εύτυχία είνε γραφτό νά μη μπορή ποτέ νά διαρκέση... ποτέ!

"Ας αφήσουμε λοιπόν τó παρελθόν, γλυκειά κοπέλλα, πού έμαθες πόσο αγαπώ, πόσο πονώ, πόσο στενάζω...

"Ήσαν γλυκά τά λόγια μου και φλογερά ήσαν τά φιλιá σου. Ναι! Μά τώρα τίποτα πειά δέν ύπάρχει. "Ας φύγουμε. "Ας χωριστούμε. "Ήταν μιά άνοιξι πού επέρασε. "Ήταν μιά έποχή γλυκειά πού έχάθη.

Χαίρε! Κι' αν μ' έρωτήση ό Θεός καμμιά φορά εκεί επάνω πού θά πάμε; Κι' αν μ' έρωτήση αν σ' αγαπώ, αν σ' αγα- πούσα;...

— Ναι! θά του ειπώ. Την αγαπώ, την αγαπούσα, μά έ- κείνη... μ' αγάπησε και μ' αγαπά ακόμα περισσότερο από μένα!... Αυτή είνε μόνο ή αλήθεια και αυτήν πρέπει νά σου πώ, Κύριε και Θεέ μου!...

ΘΡΗΝΟΣ ΨΥΧΗΣ

(Του Χάινε)

Στό γεφυράκι εκεί, στο ήσυχο εκείνο γεφυράκι, τά δει- λινά, τ' απόβραδα κάποια ψυχή πηγαίνει μόνη...

Κι' έχει ξανθά μαλλιά ή ψυχή εκείνη και είνε τά χείλη της φωτιά, είνε τά μάτια της φλόγες γεμάτα...

Ποιά νάνε ή ψυχή πού μόνη κάθε βράδυ εκεί πηγαίνει;...

Κανείς δέν άποκρίνεται. Κανείς!

Και ή ψυχή σε δάκρυα ξεσπάει γιά τόν χαμένο έρωτα, τόν πρώτο εκείνο έρωτά της και με τά δάκρυα παρηγοριέ- ται, με τά δάκρυα μόνο ζή και λησμονιέται.

— Φτωχή αγάπη! Πέθανες κι' άλλη καμμιά παρηγοριά δέ άρέθηκε γιά με στον κόσμο, την πονεμένη μου ψυχή λι- γάκι νά γλυκάνη... Έπέθανες, μονάκριβή μου αγάπη και πήρες με τó θάνατο όλο τó φώς πού είχα μέσα στη ζωή μου!

Και κλαίει ή αγάπη γιά την άλλη αγάπη πού στον άλλο κόσμο πέταξε μακριά!

Και έχει ξανθά μαλλιά ή αγάπη εκείνη, κι' έχει τά χεί- λη της φωτιά, τά μάτια της γεμάτα φλόγες...

Ποιός είδε την ψυχή πού μόνη κάθε βράδυ στο γεφυράκι εκεί πηγαίνει γιά νά κλάψη;

Κανείς δέν άποκρίνεται! Κανείς!...